

UREDBA O RATIFIKACIJI KONVENCIJE O SUKOBIMA ZAKONA U POGLEDU OBLIKA TESTAMENTARNIH ODREDABA

("Sl. list FNRJ - Međunarodni ugovori i drugi sporazumi", br. 10/62)

ČLAN 1

Ratifikuje se Konvencija o sukobima zakona u pogledu oblika testamentarnih odredaba, potpisana u Hagu 5. oktobra 1961. godine, sa rezervama na članove 9, 10, 11 i 12, koja u originalu na francuskom i u prevodu na srpskohrvatskom jeziku glasi:

KONVENCIJA O SUKOBIMA ZAKONA U POGLEDU OBLIKA TESTAMENTARNIH ODREDABA

Države potpisnice ove konvencije,

u želji da donesu zajednička pravila za rešenje sukoba zakona u pogledu oblika testamentarnih odredaba,

odlučile su da zaključe konvenciju u tom cilju i složile su se u sledećem:

Član 1

Testamentarna odredba važi u pogledu oblika ako ovaj odgovara unutrašnjem zakonu:

- a) mesta gde je zaveštalac izvršio raspolaganje, ili
- b) državljanstva koje je zaveštalac imao bilo u trenutku kad je izvršio raspolaganje bilo u trenutku smrti, ili
- c) mesta u kome je zaveštalac imao svoje prebivalište bilo u trenutku kad je izvršio raspolaganje bilo u trenutku smrti, ili
- d) mesta u kome je zaveštalac imao svoje stalno boravište bilo u trenutku kad je izvršio raspolaganje bilo u trenutku smrti, ili
- e) za nepokretnosti, mesta gde se one nalaze.

U smislu ove konvencije, ako se nacionalni zakon sastoji od neunificiranog sistema, zakon koji će se primenjivati određuje se pravilima na snazi u tom sistemu, a ako takvih pravila nema, najcelishodnijom vezom koju je zaveštalac imao s jednim od zakonodavstava koja sačinjavaju taj sistem.

Pitanje da li je zaveštalac imao prebivalište u nekom određenom mestu rešava se zakonom tog mesta.

Član 2

Član prvi primenjuje se na testamentarne odredbe kojima se opoziva neka ranija testamentarna odredba.

Opozivanje je takođe punovažno po obliku ako odgovara nekom od zakona na osnovu kojeg je, shodno članu 1 opozvana testamentarna odredba bila punovažna.

Član 3

Ova konvencija ne dira u sadašnja ili buduća pravila država ugovornica koje priznaju testamentarne odredbe sačinjene u obliku propisanom zakonom koji nije predviđen u prethodnim članovima.

Član 4

Ova konvencija se, takođe, primenjuje na oblike testamentarnih odredaba koje su sačinila u jednom istom aktu dva ili više lica.

Član 5

U smislu ove konvencije, smatra se da propisi kojima se ograničavaju priznati oblici testamentarnih odredaba, a koji se odnose na uzrast, državljanstvo ili druga lična svojstva zaveštaoca pripadaju oblasti forme. Isto važi za svojstva koja treba da imaju svedoci koji su potrebni za punovažnost neke testamentarne odredbe.

Član 6

Primena pravila o sukobima, koja su ustanovljena ovom konvencijom, nezavisna je od svakog uslova reciprociteta. Konvencija se primenjuje čak i ako državljanstvo zainteresovanih ili zakon koji treba da se primenjuje na osnovu prethodnih članova nisu državljanstvo i zakon neke od država ugovornica.

Član 7

Primena nekog od zakona, koji su ovom konvencijom proglašeni za nadležne, može se ne usvojiti samo ako je očigledno u neskladu s javnim poretком.

Član 8

Ova konvencija primenjuje se na sve slučajeve kad je zaveštalac umro posle njenog stupanja na snagu.

Član 9

Svaka država ugovornica može, odstupajući od člana 1 stav 3, pridržati sebi pravo da po zakonu o sudskoj nadležnosti odredi mesto u kome je zaveštalac imao prebivalište.

Član 10

Svaka država ugovornica može sebi pridržati pravo da ne priznaje testamentarne odredbe koje neki njen državljanin koji nema nikakvo drugo državljanstvo sačini u usmenoj formi, a da za to nisu postojale izvanredne okolnosti.

Član 11

Svaka država ugovornica može sebi pridržati pravo da ne priznaje, na osnovu svojih zakonskih propisa o tome, neke oblike testamentarnih odredaba sačinjenih u inostranstvu, ako su ispunjeni sledeći uslovi:

- a) ako je testamentarna odredba punovažna po obliku samo prema zakonu koji je nadležan jedino po mestu u kome je zaveštalac izvršio raspolaganje;
- b) ako je zaveštalac imao državljanstvo države koja je sebi pridržala to pravo;
- c) ako je zaveštalac imao svoje prebivalište u toj državi ili je u njoj imao svoje stalno boravište; i
- d) ako je zaveštalac umro u nekoj drugoj državi a ne u onoj gde je izvršio raspolaganje.

Ova rezerva ima dejstvo samo za onu imovinu koja se nalazi u državi koja stavlja rezervu.

Član 12

Svaka država ugovornica može sebi pridržati pravo da isključi primenu ove konvencije na testamentarne odredbe koje nisu, prema njenom pravu, nasledno-pravne prirode.

Član 13

Svaka država ugovornica može sebi pridržati pravo, odstupajući od člana 8, da ovu konvenciju primenjuje samo na testamentarne odredbe sačinjene posle njenog stupanja na snagu.

Član 14

Ova konvencija otvorena je za potpisivanje državama zastupljenim na IX zasedanju Haške konferencije za međunarodno privatno pravo.

Ona će biti ratifikovana, a ratifikacioni instrumenti deponovani kod Ministarstva inostranih poslova Holandije.

Član 15

Ova konvencija će stupiti na snagu šezdesetog dana posle deponovanja trećeg ratifikacionog instrumenta predviđenog članom 14 stav 2.

Konvencija će stupiti na snagu, za svaku državu potpisnicu koja je kasnije ratifikuje, šezdesetog dana posle deponovanja njenog ratifikacionog instrumenta.

Član 16

Svaka država koja nije bila predstavljena na IX zasedanju Haške konferencije za međunarodno privatno pravo moći će pristupiti ovoj konvenciji posle njenog stupanja na snagu na osnovu člana 15 stav 1. Instrument o pristupanju biće deponovan kod Ministarstva inostranih poslova Holandije.

Konvencija će stupiti na snagu za državu koja joj je pristupila šezdesetog dana posle deponovanja instrumenta o pristupanju.

Član 17

Svaka država može u trenutku potpisivanja, ratifikacije ili pristupanja izjaviti da će se ova konvencija proširiti na sve teritorije koje ona predstavlja na međunarodnom planu ili na jednu ili više njih. Ta izjava počće da proizvodi dejstvo u trenutku stupanja konvencije na snagu za tu državu.

Posle toga, svako proširenje te vrste biće notifikovano u Ministarstvu inostranih poslova Holandije.

Konvencija će stupiti na snagu za teritorije na koje se odnosi proširenje šezdesetog dana po notifikaciji pomenutoj u prethodnom stavu.

Član 18

Svaka država može, najdocnije u trenutku ratifikacije ili pristupanja staviti jednu ili više rezervi predviđenih u članovima 9, 10, 11, 12 i 13 ove konvencije. Nikakva druga rezerva neće biti dozvoljena.

Svaka država može, isto tako, prilikom obaveštenja o proširenju konvencije shodno članu 17 staviti jednu ili više tih rezervi s ograničenim dejstvom za sve ili neke teritorije na koje se proširenje odnosi.

Svaka država ugovornica može, u svako vreme, povući rezervu koju je stavila. O tom povlačenju biće obavešteno Ministarstvo inostranih poslova Holandije.

Dejstvo rezerve pretaće šezdesetog dana posle obaveštenja iz prethodnog stava.

Član 19

Ova konvencija važiće pet godina počev od dana njenog stupanja na snagu shodno članu 15 stav 1, čak i za one države koje je docnije budu ratifikovale ili joj budu pristupile.

Konvencija će prećutno biti produžavana svakih pet godina, osim u slučaju otkaza.

O otkazu biće obavešteno, najdocnije šest meseci pre isteka perioda od pet godina, Ministarstvo inostranih poslova Holandije.

Otkaz se može ograničiti samo na neke od teritorija na koje se konvencija primenjuje.

Otkaz će imati dejstvo samo prema državi koja ga bude notifikovala. Konvencija će ostati na snazi za ostale države ugovornice.

Član 20

Ministarstvo inostranih poslova Holandije obavestiće države o kojima je reć u članu 14, kao i države koje budu pristupile shodno odredbama člana 16:

- a) o potpisivanjima i ratifikacijama pomenutim u članu 14;
- b) o danu stupanja na snagu ove konvencije shodno odredbama člana 15 stav 1;
- c) o pristupanjima pomenutim u članu 16 i o danu od kojeg ona proizvode dejstvo;
- d) o proširenjima pomenutim u članu 17 i o danu od kojeg ona proizvode dejstvo;
- e) o stavljanju i povlačenju rezervi pomenutih u članu 18;
- f) o otkazima pomenutim u članu 19 stav 3.

U potvrdu čega su dole potpisani, propisno ovlašćeni, potpisali ovu konvenciju.

Sačinjeno u Hagu, 5. oktobra 1961. godine na francuskom i engleskom, s tim da u slučaju razlike u tekstovima francuski tekst bude verodostojan, u jednom jedinom primerku, koji će biti deponovan u Arhivi Vlade Holandije i čija će po jedna overena kopija biti predana, diplomatskim putem, svakoj državi predstavljenoj na IX zasedanju Haške konferencije za međunarodno privatno pravo.

Za Saveznu Republiku Nemačku:	dr J. Löns, s. r.
Za Austriju:	dr Georg Afuhs, s. r.
Za Dansku:	Wilhelm Eickhoff, s. r.
Za Francusku:	Etien Coïdan, s. r. 9. oktobra 1961. (pod rezervom predviđenom u članu 10)
Za Grčku:	P. A. Verykios, s. r.
Za Norvešku:	Otto Kildal, s. r.
Za Švedsku:	Brynolf Eng, s. r.
Za Jugoslaviju:	Rade Lukić, s. r. (pod rezervom ratifikacije).

ČLAN 2

Ova uredba stupa na snagu osmog dana po objavljivanju u "Službenom listu FNRJ".